

го! Вмъкнете се въ гората! Пакъ не ще го намѣрите. Влѣзте въ дебритѣ на гордия Балканъ! Сребристо-пенливи потоци съ бѣблива пѣсенъ ще ви посрещнатъ. Дирете го — и тамъ го нѣма! Възлѣзте по дивния Пиринъ. Тамъ ще намѣрите еделвайса — хубавото цвѣте на чистотата, — но спирта не.

Идете между животни, звѣрове! И въ тѣхното царство не ще го срещнете.

Я вижте милитѣ птиченца! И те не познаватъ спирта.

*За спирта нѣма мѣсто подъ божиеото слѣнце, за спирта нѣма кѣтче въ божия свѣтъ. Той е отрова. Нийде и никога природата не е дала спиртъ. Нийде и никога хубавото боже слѣнце не е давало своитѣ лѣчи и топлина за растене на спиртъ. Нийде и никога майката-земя не е давала хранителитѣ си сокове за откърмяне на спиртъ. И животни, и растения, и риби, и птици, — всичко, всичко живо въ свѣта живѣе съ това, що майката природа ражда, кърми и поднася. Тя дава храна, слѣнце, вода; спирта-отрова, обаче, не ражда, не храни.*

Тогава и ние да отхвърлимъ спирта! Заедно съ природата да обявимъ война на спирта! Всички да бждемъ смѣли войници въ тази война! Всички да викнемъ: долу, долу спирта!

Нека се поучимъ отъ природата — като нея и ние нито да го правимъ, нито да го пиемъ, нито да го поднасяме, комуто и да било и когато и да било!

Не за отрова е ржката на добрия човѣкъ . . .

Иванъ П. Андреевъ

